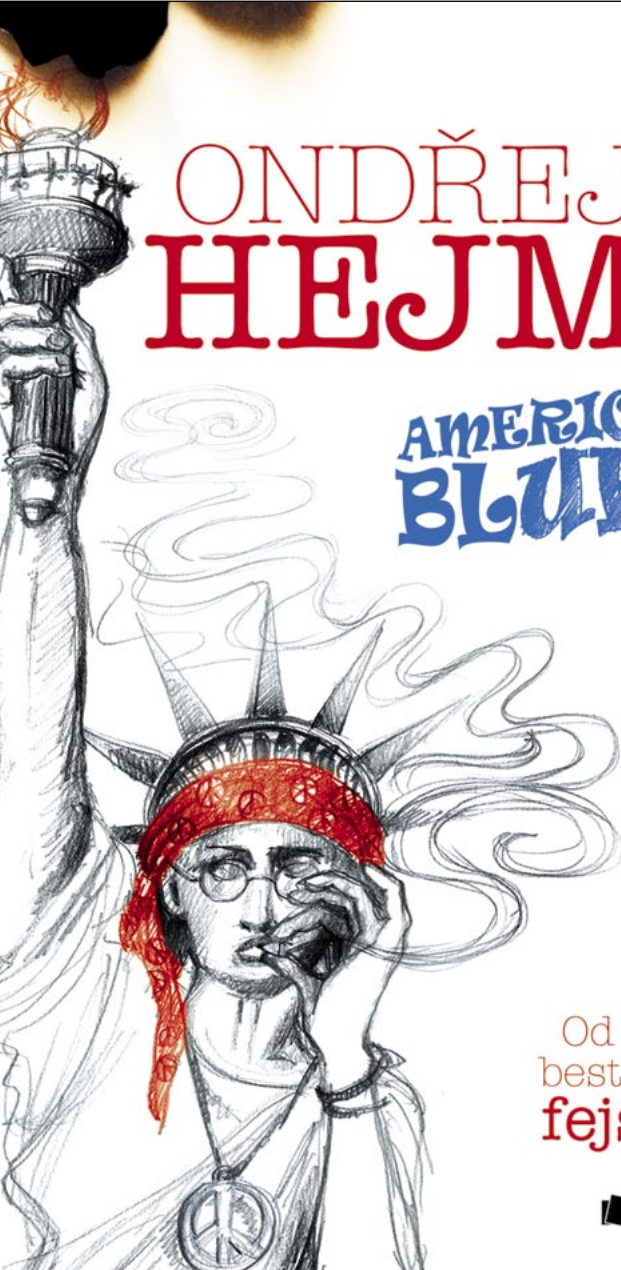

ONDŘEJ HEJMA

AMERICKÝ BLUES

Od autora
bestselleru
fejsbuk

 FRAGMENT

Ondřej Hejma – Americký blues

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Ondřej Hejma
Americký blues – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ONDŘEJ HEJMA

AMERICKÝ
BLUES

Děkuji celé své rodině, včetně znovunalezeného Strýčka,
a také přátelům na obou stranách Atlantiku,
bez jejichž inspirace bych nenapsal ani řádku.

Obsah

Kapitola 1	15
Kapitola 2	35
Kapitola 3	53
Kapitola 4	87
Kapitola 5	109
Kapitola 6	131
Kapitola 7	167
Kapitola 8	183
Kapitola 9	203
Kapitola 10	219
Kapitola 11	249
Poslední leč	261
Tipy pro Vás a Vaši čtečku:	273
Žoužel a jiné povídky.....	273
Jak jsem vezl kůrovce a jiné neOBYČEJNÉ POVÍDKY.....	288

Motto:

*Velezrada není trestný čin,
ale ústavní delikt*

Zápisky z jednoho think tanku

Ve vedlejších rolích také uvidíte:

Velekněz:	Václav Klaus
pan Václav:	Václav Havel
Kníže:	Karel Schwarzenberg
Těžkej Miloš:	Miloš Zeman
Král Dobrojed:	Karel Janeček

Alison,

letos jsem byl na prvního máje v Praze, se Štěpánem a Dušanem. Byl tam taky starej Jakeš a já si uvědomil, že nakonec přežil pana Václava. „Je hezky a to dokazuje, že nás pánbůh má rád,“ říkal do mikrofonu jeden z nich. No a socani, co přišli potom, vypadali úplně stejně, akorát byli o trochu mladší. Taky tu máme naši verzi Occupy Prague.

Na Klárově stojí celkem třináct stanů, hezky čistejch a uklizenejch, v jednom prej pěstujou trávu.

Možná znáte tu dojemně českou kroniku naší vinylový generace, něco na pomezí reality show a literárních pamětí, román odehrávající se v hlubinách mé duše i na stránkách bulváru, v příšeří archívů i na výsluní společenské špiček. Možná jste ji četli, možná ne, ale copak za to můžu, že se mě tehdy prostě z nějakých důvodů zmocnilo nutkání pokusit se o něco vysloveně nemožného? Že jsem zatoužil překročit svůj stín trochu jinak, než jenom se někde zhulit jako mopslík?

Upřímně řečeno, na samým začátku jsem celou akci koncipoval jako mesiášskej pokus zachránit mého kamaráda Štěpána, kterej měl zrovna problémy, protože tím se nikdy nedá nic zkazit. Skrz toho kamaráda jsem se pak začal hrabat ve svém vlastním životě a dostal se snad až na samý dno té studnice poznání, která spíš připomíná kanál, jen abych si potvrdil, že pravda je omamná květina, která slabý nezabije a silné nezahojí, jak zpívá Merta. A nakonec jsem šel, docela sám, světa kraj, za svou dávnou a ztracenou láskou, abych to celý prožil ještě jednou, což je podle mě lepší než plastická chirurgie.

Všechno běželo jako po másle, na konci té cesty jsem byl spokojenej a v opakujících se záchvatech neskromnosti jsem si myslel, že sumu toho poznání by se jednou mohly učit děti ve škole místo těch paskvilů, co do nich cpou dneska. Nebo by se třeba dala strčit do nějaký rakety, která jednou poletí ke hvězdám, protože ty, co přijdou po nás, na to buď zapomenou, nebo to padělaj, či jinak zfixlujou, ale každopádně to bude jinak.

No a proto i tohle pokračování píšu radši osobně a ručím za to se vším všudy. Tím pádem je jenom logický, že v středobodu toho pekelného mariáše je momentálně Terry, ne Pratchett, ale právě ona výše zmíněná americká malířka, zpěvačka a hipísačka, se kterou jsem prožil přesně před čtyřiceti lety krátkou, ale o to beznadějnější romanci v Praze, a právě jsem ji znovu potkal v Njujáci, ve Staroměstském baru na východní 18. ulici mezi Broadwayí a Park Avenue.

Mezitím proběhly naše životy na opačných koncích téhle planety, rozdělený ostnatým drátem a tisícema mil Atlantického oceánu, ale navzdory tý železný oponě se naše dva světy pořád všelijak prolínaly, měnily a ovlivňovaly.

Já jsem byl shodou okolností na té špatný straně, což mělo obrovskou spoustu nevýhod, jako že jsme nic neměli a nikam nesměli, ale zato jsme to měli jistý, a tak nepřekvapí, že ze všeho nejvíc jsem toužil poznat tu druhou stránku věci, totiž co je tam *venku*. Zkusit si ten jejich krásnej, svobodnej život, se vším všudy, poznat to a rozumět tomu, eventuálně bejt jako voni, kdyby to za něco stálo. Ale nešlo to, pokud člověk nechtěl opustit domov, spálit za sebou mosty a celej život se ve snu strachovat, že si pro něj přijdou. Protože tak to tehdy chodilo, vzhledem k tomu, že právě kolem nás zuřila občanská válka, sice prej studená, ale voprz to byl taky. Satanáš si nás rozdělil do různých táborů a kochal se pohledem na ty bojující Monteky a Kapulety, Komanče a Apače, Židy a Araby, a vůbec.

A pak přišel pan Václav s tou jeho sametovou revolucí, opona jakoby zmizela, hranice se otevřely, mlha nad blatama byla pryč, a najednou bylo možný všechno, ale máloco bylo jistýho, protože tak to zase chodí v tom svobodným světě. I proto jsem v ten čtvrteční podvečer nakráčel na rande s Terry do zmíněného Staroměstského baru s modrou růží v ruce a srdcem na dlani.

Překvapivě snadno jsme tu přetrženou nit navázali a ohýnek vzpomínek rozfoukali tak mocně, že svítil jako vánoční stromeček

z nějaký kreslený pohádky pro děti. A pak jsme vyrazili cestou neces-
tou do Města měst, kde právě začínalo pršet. Ještě ten večer jsme pro-
šli celým tím krajem bezbožným, až na 4. ulici, do samotného srdce
Lower East Side, ve šlépějích všech těch slavných předchůdců, který
si tam v rozpuku našeho mládí brousili ostruhy. A za pár dní jsme se
ocitli až na severu, ve Vermontu, na kanadský hranici, kam vede
Highway 91, a kde když ze stromů padá to jejich javorový listí, jezdí se
tam koukat celej svět. Dokonce existují kalendáře, který přesně
ukazují, kde a kdy ta zelená pěkně žlutne a kam čaroděj podzim
nainstaloval nejhezčí zlatavě hnědou a jak vypadá ta správná oranžo-
vá, taková ta lehce do krvava, a podobně.

Ale protože nic netrvá věčně, na samým konci toho vzájemnýho
snu jsme se museli vydat na nádraží, protože zpáteční vlak jsem pro-
stě nechtěl zmeškat (což ji malinko urazilo), a protože bylo pozdě,
utíkali jsme, riskovali mezi autama a na závěr zjistili, že ten starej
dobrej newyorskkej expres má 40 minut zpoždění, nad čímž se tam ni-
kdo nijak zvlášť nepozastavoval, protože Vermontér je tady za celej
den jedinej spoj, a tak si ho asi patřičně vážej.

Ten bonus jsme využili do poslední mrtě, zapěli písňě loučení a já
přes dvojitý okno Amtraku naposledy připlácnul ksicht na sklo,
abych se rozloučil se svou nově nalezenou milou a pak ji zase ztratil.
Nejspíš definitivně. A protože se ty nový vokna už dávno nedaj staho-
vat za účelem mávání na rozloučenou, byl jsem Adonaiovi vděčnej za
to, že aspoň ty pražce jsou furt stejný a pořád hrajou to svý monotón-
ní boogie: ta-dam-ta-dam-ta-dam-ta-dam.

Koukal jsem z okna toho vlaku na povodněma zpustošenej kraj, díl-
ny u trati i elegantní zátoky s jachtama, a tam někde v dáli na druhý
straně jsem zase tušil romantický zákoutí, kde americký filozofové
dokázali kdysi prodávat velký myšlenky bohatejm lidem, který je
převáděli do praxe.

Projížděl jsem tou puritánskou Amerikou, který se říká taky
Nová Anglie, od těch dob, kdy sem dorazili přistěhovalci z Evropy

a chtěli tu žít nověj a lepší život, ale to právo si museli zcela nepuritánsky vzít od místních rudochů, kterejm omylem říkali Indiáni. A když po nějakých osmi hodinách slunce začalo padat za obzor, byl tu zase Njujác, kterej s Indiánama nemá už dávno nic společnýho.

Penn Station byla plná lidí, zřejmě jako vždycky. Lidí, který jsem vůbec nevnímál a oni mě ovšem taky ne, protože tak to na nádražích chodí. Bloudil jsem jen tak zbůhdarma dokola a kolem, protože se blížil konec té cesty a já prostě nechtěl, aby skončila. A tentokrát to bylo jen a jen moje rozhodnutí. Celou dobu jsem při tom horečně přemejšlel, kam bych po té cestě šel, kdyby to náhodou šlo a ona někam pokračovala, a nejhorší na tom bylo, že mě nic nenapadalo. Moje možnosti byly na jednu stranu neomezený, ale zároveň se rovnaly nule.

Standing at the crossroad

tried to flag a ride

Didn't nobody seem to know me

Everybody pass me by

Robert Johnson

Nakonec, na prahu noci, jsem utahanej a zmlácenej osudem za sebou zabouchnul dveře Vítova loutkářského ateliéru, padnul na postel a tam už mi rohatej servíroval první dáreček: mail od Terry.

Právě jsem se vrátila domů, poté co jsem ti připila v srdci na farmářským trhu, kde jeden kluk, co jsem ho učila na gymplu, prodával jablečnou kořalku. Můj gauč z Montclairu je pořád plnej krásnejch snů. Dívala jsem se na ten vlak tak dlouho, až jeho bílý světlo zmizelo za zatáčkou u řeky.

A věděl jsem, že je zle, protože najednou bylo jasný, co se stalo: my dva pamětníci a notorický romantici, exotický existence lehce ztracený v překladu a čase, teď stojíme na té ďábelský křižovatce, o který zpívá výše zmíněnej praotec blues Robert Johnson, a máme

přesně dvě možnosti: buď to všechno hodit za hlavu, dělat, že se to nestalo, a zapomenout, anebo taky ne.

Podle té starý bluesový legendy když člověk přijde na tu křižovatku a rohatýho tam potká, má možnost mu půjčit svoji kytaru, on na ni zabrnká, a když mu ji vrátí, tak od té chvíle umí dotyčný nešťastník zahrát, co se mu zlíbí, ale všichni víme, za jakou cenu.

Moh jsem si uchovat to nádherný, romantický dobrodružství v srdci a nikdo by se nemoh divit nebo mi to vyčítat. Ale já jsem jí odepsal. Takže tenhle souboj se Satanášem jsem prohrál, a to hned na začátku. A jak víme, nebylo to poprvé.

Takže se stalo, že zrovna my dva, který víme, jaké je to pocit, dostat dlouho očekávané dopis, který právě prošel železnou oponou a bolševickou cenzurou na superlehkým leteckým papíru, zrovna my dva musíme podlehnout tomu pokušení a převést náš nádherný vztah z říše představ, iluzí, sladkého zapomínání a požehnaný nevědomosti do reálného instantně-digitálního klipu, který může zničit úplně všechno!

Jenom proto, že se ukázalo, že tahle pubertální válečná romance umí úplně klidně pokračovat, a to v neuvěřitelné transpozici do 21. století, kdy se otevírají nové netušené možnosti, naše životy berou poslední zatáčku a my vbíháme do cílové rovinky.

Dneska ráno jsem se motal po Loisaide jako nějaká ztracená duše a povídal si s tebou. Snažím se přijít na kloub tomu, co se stalo a co to znamená, ale možná to vezmu hákem tak, jak to děláš ty. Vím jen to, že bych se s tebou chtěl ještě jednou vrátit do Chelsea.

Vím, že dneska to může někomu znít jako strašně žvást, ale v tu chvíli to byla pravda pravdoucí. A Chelsea je diner, vermontská putyka poblíž Brattleboro, města, kde Terry bydlí, knajpa, která vypadá trochu jako ten podnik z úvodní scény v Pulp Fiction, protože v takových

se evidentně v Americe dějou vážný rozhodnutí, vraždy a jiný přelomový záležitosti.

Bylo to na začátku toho dne, kdy jsme se vydali proti toku Západní řeky za její dvaadevadesátiletou tetičkou Marge, skrz města, který se jmenujou třeba Jamajka nebo Berlín, kolem velkou vodou stržených mostů a lahviček zlatýho javorovýho sirupu u cesty. A z mýho docela pragmatickýho života se právě tady začala klubat jedna sladká hipísácká romance, plná sentimentu a velkých myšlenek, osudovosti, žalu a zmaru, a to všechno pro tu pravou lásku jen. Zkrátka ten žánr, ze kterýho se naši společný kamarádce Hilary chce vždycky spolehlivě blejt.

Kapitola 1

ve které se vracíme z kosmu zpátky domů,
na scéně se objeví Batman, dozvíme se,
proč je první zářez vždycky nejhlubší,
jak to dělá Frank Sinatra,
kdo dostal letos medaili
a kdo zpívá porno

Pondělí 10. 10.

Letadlo do Prahy bylo plný důchodců, který si jeli do stověžatý matic-ky osvěžit svoje vědomosti o Kafkovi, Golemovi a všech těch exoticejch lidech, který tam žijou, z nichž nejznámější je pan Václav. Připadal jsem si jako kosmonaut, kterej letí náhodou s nima a přistoupil do týhle lokálky až na poslední chvíli na svý cestě z vesmíru, takže je patričně zpomalenej, sice pořád ještě volnej jako pták, ale tam někde dole se už blíží ta modrozelená planeta a začíná ho přitahovat svojí gravitací, která je z definice tak zoufale přízemní a svazující.

„Tak jak ses měl,“ zeptala se Bludimíra v příletový hale jakoby z povinnosti, a na co jinýho se proboha taky měla ptát? Protože i kdyby neexistovaly žádný maily, skajpy nebo telefony, Kníže temnot jí už dávno zprostředkoval ten pocit, že se něco děje.

„Dobře jsem se měl,“ odpověděl jsem po pravdě a doufal, že tohle téma chvilku vydrží a hovor se hned tak nestočí na otázky jako třeba co bude dál se mnou, s náma, nebo s nima, a tak podobně. Snad proto jsem naladil filozofickou notečku, což v praxi znamená především dělat mlhu.

„A nejlepší na tom bylo to, jak jsem si tam uvědomil, že fakt nemá cenu se někam honit, že život je příliš krátkej na to, aby člověk dělal něco jinýho, než co ho baví,“ prohlásil jsem a připadal bych si trochu jako Jarda Jágr ve dveřích s tou pizzou z reklamy na Sazku, kdyby už tehdy existovala.

„Protože všechno ostatní člověka zotročuje, ničí a dostává do nepohody,“ ráčil jsem to ještě dovysvětlit.

„To jsem ti přeci vždycky říkala,“ opáčila bezelstně Bludimíra a měla pravdu. Ale jaksi se neobtěžovala dodat to, co jsem věděl zase já, a totiž, že její život je taky plnej smělejch a důležitějch úkolů, cílů

a plánů, který je třeba realizovat okamžitě a pokud možno všechny najednou a se mnou. A že moje účast je o dost důležitější než případně cíl. Ona to takhle prostě má a někdo by moh říct, že na tom není nic špatného. *A pak jsem uviděl to auto.* Moje auto.

To auto nebylo umazaný ani špinavý, nebo zablácený, to auto bylo prostě zasraný k nepoznání.

„Tohle má bejt ta vzpomínka, která bude navždycky symbolem mého návratu domů? Tohle je to přivítání na Ithace, když Odysseus konečně znovu našel rodný břeh? Copak je to možný, že nemá ani kouska citu v těle!“ řval jsem v duchu, ale navenek jsem zachovával ledovej klid.

„Proč je to auto takový špinavý,“ zeptal jsem se potichu, jako by o nic nešlo.

„No protože jsem jela zadem a tam zas začínala nějaká řepná kampaň, nebo co tam zas vopravovali, prostě děsnej bordel, jako vždycky,“ odpověděla Bludimíra bez prodlení a plynule, asi proto, že to nebylo poprvé.

„No právě, tak proč jsi nejela po dálnici?“ pokračoval jsem, protože zeptat jsem se musel. „Je to přeci stejně daleko,“ dodal jsem, a protože to taky nebylo poprvé, věděl jsem dobře, že tahle situace nemá dobrý řešení. Navigace a čtení map, to je důvod, proč se můj všeobecně milovaný manželce říká Bludimíra.

„Protože jsem musela nejdřív něco zařídit a vyjela jsem trošku pozdě. Měla jsem toho dneska ráno fakt dost,“ přišla od paní doktor-ky odpověď, který jsem se obával, protože i tu jsem dobře znal.

„Ale vždyť jsi to mohla klidně odložit,“ namítnul jsem s už zřetelně sebevražednou logikou. „To snad mohlo chvíli počkat, ne? Zrovna dneska!“

„Prostě jsem tam tudy jela, a ty mi NEBUDEŠ říkat, kudy mám jezdit,“ vybuchla mi zblízka pěkně do očí. Lucifer, ta stará svině vychcaná, mi úslužně otevíral dveře a usmíval se u toho jako vždycky. Byl jsem doma.

Zbytek dne jsem měl na to, abych ho trávil sladce bezcílným bloumáním po baráku, občasným pochrupováním a přemítáním o životě, a když pak přijde noc, samozřejmě se nedá oka zamhouřit, jak už to u transatlantické letů bývá. A tak jsem sednul a píšu:

Když jsem se prohraboval nejzazšíma zákoutíma svého computerovýho bagu, našel jsem tam nejen ten golfovej míček z vašeho Country Clubu, ale taky celkem čtyři (!) zelený fazolky, který jsi tehdy přinesla do Baru. Cestovaly s tebou z Vermontu do NY, pak se mnou zpátky do Vermontu, pak zase vlakem zpátky, pak přes oceán do Evropy a teď seděj tady a koukaj na mě. Asi to není úplně legální, ale přiznám se, že jsem jednu z nich slupnul. Byla pořád sladká a čerstvá. Ještě mi zbejvaj tři.

Ta fazolka byla fakt vynikající a já měl obrovskou radost, že jí to můžu říct, protože to byla asi tak jediná pozitivní věc, která mě napadala uprostřed toho strašlivýho smutku, kterej nastává v těchhle situacích odloučení a univerzální beznaděje, tak jak jsem to znal ze starejch válečnejch časů. Ale zároveň, jak už jsem říkal, zrada je v tom, že už je po válce, ten ostnatej drát je dávno rozstříhanej na kusy, a Njujác je z Prahy jen osm hodin letu, což není o moc dál než autem do Ostravy v pátek odpoledne, když za Brnem opravujou dálnici, což je skoro vždycky.

A tím pádem neexistuje žádná výmluva, žádná sebelítostivá berlička, jako že to nejde, že nám osud nepřeje. Ono všechno jde, když se chce, a rohatej je vždy připraven. Hřiště má dávno nalajnovaný a dějou se neuvěřitelný věci. Například Terry mapuje, co je to Česko a kdo jsem já.

Středa 12. 10.

Ó H.

je pár věcí, který mi tě připomněly, když jsem se dívala na zprávy. Slovensko je prý jediný v celý tý vaší unii, který

nechtělo dát peníze do Řecka – a já si hned vzpomněla, co pro vás znamená nezávislost, vybavila si vaše dějiny a všechny ty věci, který jsi musel vstřebat a odrazit, protože tak to u vás chodilo. A pak říkali něco o tom, jak se děti v Číně už neučí ručně psát čínský znaky, kde jde o význam, a místo toho to píšou latinkou počítačem, kdy jde jen o zvuk, a vzpomněla si, jak ses ty naučil mluvit, psát a rozumět čínsky, a pak, několik hodin předtím, vlastně několik dní předtím, vlastně minulou neděli, hráli v rádiu *One Too Many Mornings*, ale zpíval to Joe Ely, takže já teď půjdu k pianu, najdu si Dylanovy zpěvníky a budu si to hrát.

A ty budeš zpívat druhé hlas.

HTS

Na to jejich rodinný piáno se dobře pamatuju, bylo takový ladovsky malovaný, sice trochu rozladěný, ale s krásným sytým tónem. Představa, že budu svý americký holce na starý kolena vysvětlovat, kdo je to Iveta Radičová nebo Robert Fico, co je to evropskej záchrannej val a proč to Slováci udělali, nebo spíš neudělali, mi ovšem přes veškerou snahu přišla přitažená za vlasy tak strašlivě, že jsem ji rychle zaplašil. Což nám ovšem nebránilo zcela vědomě pokračovat v práci na vlastní sebedestrukci:

Dne 13. 10. 2011, 20:56, Terry napsala:

Sedím tady v ateliéru a chtěla bych vědět, kolik hodin rozdílu je mezi tvým a mým gaučem. Vždycky když sem dorazím a najdu od tebe vzkaz, tak mám radost. Myslím, že zejtra přijde někdo, kdo mi pomůže vzkřísit můj laptop, tak, abych byla víc k dispozici okolnímu světu. Ani nevím, jestli je to dobře nebo ne. Každopádně prší a to já mám ráda. Zvlášť teď, když jsou všechny barvy bohatší a hlubší. Dneska jsem si sedla k obědu na svou oblíbenou barovou židli tady v ateliéru, podívala se

dolů na zem a zahlídla kousek papíru, na kterým bylo tvoje jméno s těma dvěma tečkama.

Takže ona to taky ví! Taky tuší, že tohle každodenní psaní je něco jinýho, než co jsme znali dřív, a že každěj počítač je zároveň pekelníkův nástroj. Taky ví, že tenhle druh psaní je jako ty granulovaný drinky, kdy pan kofein sice naměří všem stejně, ale ve skutečnosti je to jiný kafe.

Nejlepším důkazem jsou právě ty „dvě tečky“. Když jsem před čtyřiceti lety dostal od Terry svůj první (a na dlouhou dobu poslední) dopis, viděl jsem na obálce svý jméno Ondřej napsaný se dvěma tečkama nad „j“. Taková dvojtečka neboli umlaut, česky řečeno přehláska, je k vidění hlavně v němčině, případně francouzštině, ale pouze nad „a“, „e“, „i“, „o“ a „u“, ale pokud jde o „j“, tak to nemá žádná abeceda na světě. Vzniklo to tehdy nepochybně z toho háčku nad „r“, kterej Terry neznala, a proto ho vyměnila za dvojtečku nad „j“, protože je rozená malířka, a já to nadšeně převzal navždy do svýho repertoáru. Začal jsem se tak podepisovat a podepisuju se tak dodneška, i na daňovým přiznání, čímž jsem si podle mě přivodil regulérní změnu identity, o který jsme dlouho věděli jen my dva, nebo spíš jenom já. A ten mail pokračoval dál:

Musím do neděle trošku uklidit, protože pak budu na podlaze malovat velkou kulisu s názvem „New Amsterdam“, takovou starou mapu pro divadelní hru v místní škole pro dyslektický studenty. Možná tam zapracuju 4. ulici a zcela určitě tam bude taky Staroměstskej bar. Bude to podle obrazu, kterej se jmenuje „Lispenardská louka v roce 1798 – pohled od Broadwaye poblíž Spring Street s výhledem na Hudson“.

A tak hned začínám pekelně googlovat, kde to je a co to je za louku, protože cokoliv prožívá Terry, chci okamžitě prožívat taky. Stačí pár

kliků a nechávám se bleskově transportovat do doby, kdy to bylo celý New, ale ještě ne York.

Představte si, že tam dole, nedaleko Wall Streetu v srdci historického Manhattanu, existoval kdysi obrovské rybník, které sloužil v létě k piknikům, v zimě jako kluziště, a byly v něm taky hlavní zásoby vody pro to město, co rostlo kolem. Byl tak velkej, že se na něm testovaly první parníky, ale jak to město rostlo a našly se i jiný zdroje vody, časem se z rybníka stala stoka, hnusná, špinavá a plná hmyzu. A tak se ji rozhodli zasypat zeminou z nedalekého návrší, čímž zlikvidovali historické kopeček, na kterým se kdysi udržela skupinka revolucionářů v heroickém boji proti jakýmusi nepříteli. A jak tak čas běžel, zhruba tou dobou, co Napoleon maširoval na Moskvu, byl rybník definitivně zasypaný hlínou z toho kopečku. No a nakonec se na tom místě postavila městská věznice, která vypadala jako egyptský mauzoleum a říkalo se jí Hrobka, ale protože ten rybník byl zasypaný mizerně a někdo z jejich tehdejšího magistrátu se na tom nejspíš pěkně napakoval, tak se ta smrdutá a vlhká šatlava pomalu propadla do historických sraček, což je pro kriminál podle mě korektní osud. Dneska je to ovšem už všechno udělaný pořádně, takže se nic nepropadá. Ale co čert nechtěl, nedávno se rozhodlo, že ten park, co tu stojí dneska, se předělá a bude tam po dvou stech letech zase rybník. Umělej. Takovej retrorybník.

Pak myslím, že budu mít práci v Brooklynu na pár týdnů, protože jeden můj kamarád tam šéfuje malířský partě na novém filmu o Batmanovi. Což bude asi znamenat malování spousty tun cihel a betonu. Ale bude dobrý, že budu zase ve městě. Jen tak se toulat ulicema, to je stejně nejlepší! Drž mi palce, aby vydrželo moje Volvo, můj osobní ruskej tank!

Terry má Volvo z roku 1989 a ujela na něm dodneška 400 tisíc kilometrů, což je vzdálenost, která by vás zavedla desetkrát kolem světa. To, že si myslí, že je to ruskej tank, jí neberu a беру to jako nadsázku

související s tím, že ve Švédsku je zima jako v Rusku a taky spousta vodky a tak. Ete destilére! A Batman je světová produkce, možná největší hit týchle doby. Dobře si vzpomínám na to, jak jsem kdysi dělal tlumočníka jednomu lakýrníkovi z Glasgow, kterej sem přijel za totáče s mančafem Barbry Streisand a na Malý Straně štětcem a barvama vytvářel iluzi středověký polský krčmy. Mohla to bejt klidně Terry, ale nebyla. Dneska Terry na druhým konci tý kapitalistický džungle musí makat a bojovat o svůj každodenní chleba, a pěkně bez tlumočníka.

Zato můj život je docela monotónní. Všechno jsem zrušil a zůstal jen psaní a vzpomínání na něco, co se vzdaluje víc a víc. Jako bych byl v nějaký karanténě, jakýmsi „přijímači“, ze kterýho mě třeba jednou pustěj do civilu, mezi ostatní lidi, ale není úplně jasný kdy.

A jak tak chytám čas do sítí, padá na mě nálada přímo dělnická. Satan si nedává pokoje a ti, kdož vědí, že můžou ztratit leda svý okovy, vědí taky, co je to být soudruhem, ještě předtím, než se z toho stalo sprostý slovo. Někdo by řek, že tý holce nešťastný zbytečně blbnu hlavu, ale není to pravda. A její skeptická spolužačka Hilary, která byla na gymplu největší vodvaz a dneska má za manžela japonskýho novináře, si může zobnout antinauseatikum.

Drahá soudružko z Dream Factory,
začal další den tvrdé práce, protože der Kompyuter má hlad,
a vrazi z Wall Streetu čekají na naše chyby! Viděl jsem tvůj mail
v mobilu, když jsem se probudil uprostřed noci. Pokračuj
v pokání, soudružko, a cvič i nadále stupnice C dur, G dur
a Mercedes-Benz, budu tě sledovat.

Uggghh!! Vám, co v tuhle chvíli kroutíte hlavama a myslíte si, že jsem se zbláznil, můžu říct jen to, že máte pravdu, ale zároveň musím zvednout ukazovák a připomenout vám, že se potvrdilo, že tenhle žargon není zas tak mimo, protože Terry nezatížená předsudka-ma, žijící v ničem nerušeném kapitalismu a bez znalosti temnějších

stránek tý doby, tu soudružskou poezii, dneska už zase undergroundovou, chápe na první dobrou.

Bože jak já mám ráda, když mi říkáš soudružko! Můj soudruhu snílku, jsou to snad už dva týdny, co jsi opustil Zelené hory? Včera jsem mačkala nějaký knoflíky a mohla jsem poslouchat něco z tvý muziky a koukat, jak děláš nejrůznější věci. Nejlepší kousek byl, jak zpovídáš nějakýho nadějnýho adepta zpěvu v tý vaší show. Moc se mi to líbilo, protože tam pořád jen mluvíš. A pak jsem našla rozhovor v rádiu. Mluvil jsi o golfu a mnoha jiných věcech.

Ted' si pustím nějaký desky, cokoliv mi padne do ruky. Ale před spaním bych chtěla omdlít, na způsob těch fajnovejch paní, který pak musely něco čuchat, aby se z toho probraly. A venku leje...

A tak tý svý soudružce zpěvačce píšu, že jsem rád, že se naučila googlovat, a snažím se nemyslet na to, že Belzebub nám právě krade to naše krásný tajemství, to jediný, co jsme kdy měli, to Velký Neznámo, který člověku dává volnost i patřičnej prostor pro fantazii, tím, že ho zbavuje pout zodpovědnosti. Indiáni se dokonce odmítají nechat být i jen fotografovat, protože vědí, že to krade duši.

Nakonec si od ní objednávám k svátku písničku od Sinatry. To je služba, kterou Terry dělá, buď za 25 dolarů po telefonu, nebo za 50 dolarů osobně, viděl jsem plakáty. Někdo by se moh ptát, jak to, že holka, která vyrostla na muzice šedesátek let, plný vlasatců, batikovanéjšatů, indickejch korálků, volný lásky a vietnamský války, je udělaná zrovna do Franka Modroočka, toho americkýho Milana Chladila, kterej taky nosil kvádro a kamarádil s mafiánama, protože mu to šlo dobře k pleti.

„Jo hochu, takhle už dneska nikdo nezpívá,“ říká Terry. A s tím se nedá moc polemizovat.

Středa 19. 10.

*Vstávám a koukám, jak do města přiletěl mráz
chvíli se vznášel na ledovým nebi,
pak sežral všechno a nechal jen nás.
Když je slunce najednou studený a plný zrady
a stromy se klepou jako alej naháčů,
mám nutkání jít dál, ale jsem pořád ještě tady.*

Joni Mitchell

Sláva! Je tu velkej den! Loď už je v přístavu a po roce tvrdý práce vplouvá do mé malý tiskárny, je to krásnejch tři sta stránek a teď je poprvé dostane do ruky někdo jinej. Zmačknul jsem tu klávesu a předložil svůj zaprodanej život porotě sobě rovných, tedy Dušanovi a Štěpánovi, taky proto, že se jich to zatraceně týká. Cílem je stihnout Vánoce. Nejen proto, že je to největší svátek komerce, ale hlavně proto, že prostě chci, aby tu knihu měla Terry pod stromečkem.

A na druhý straně světa se taky dějou strašný věci, rohatej rádíl jako černá ruka hned na několika frontách.

Já mám takovou radost, že už jsem zase na počítači! Kdo by si kdy pomyslel, že mě něco takovýho bude těšit!

Každopádně jedu v neděli na jih dělat na Batmanovi aka Magnus Rex – studio 9AB v případě, že bys tam někde byl.
A blahopřeju ke zmáčknutí kosmického tlačítka.

A tak se ptám, jak to teda bude s tou mojí písničkou za padesát k svátku. Odpověď přichází nad ránem a je to Terry v celý svý parádě, upřímná a zmatená, bez falše a bez věna...

Ta písnička se jmenuje „Listopad v dešti“. Skvěle swinguje takovým tím svým zvláštním způsobem. Teda pardon, jmenuje se vlastně „Září v dešti“, ale swinguje úplně stejně dobře. Protože kromě toho má Frankie ještě „Píseň o září“, kde tak krásně hořkosladce drží tu notu, jak se zpívá „listopad“. A další tyran odešel.

V tomhle marnotratným haiku Terry dokáže semlít všechno najednou, protože je umělkyně, a ten tyran, kterýho je dneska ve zprávách plno, se jmenuje Muammar Kaddáfí. Chlapík, kterej vypadal jako italskej mafián, vyhlášeněj padouch, se kterým se ale kvůli jeho naftovejmu prachům fotili hlavouni od Gustáva Husáka po Tonyho Blaira. Jednoho dne se usoudilo, že už ho bylo dost, a tak jsme ho i jeho armádu rozmlátili na hadry ze vzduchu, jako ta nebeská kavalerie z Apokalypsy.

Nevím, jak se to rohatýmu na poslední chvíli zase podařilo, ale ten samej den, co jsme Kaddáfího picli v tý drenážní rouře pod silnicí a jeho mrtvý tělo vystavili v místním mrazáku, soudce na Praze 6 klepnul kladívkem o stůl a prohlásil manželství mého kamaráda Štěpána za rozvedený. To manželství, který jsme před léty s Bludimírou slavnostně odsvědčili, darovali samovar s kolekcí originálních čajů, mezi nimiž dominoval Lapsang Souchong. A kde že soudruzi z Prahy udělali chybu?

Štěpán je, jak známo, celoživotní playboy, náruživěj čtenář, sionista-amatér, překračovatel hranic a konzument všeho zakázaného. Člověk talentovanej i ambiciózní, ale bohužel se špatným výběrem oborů k vynikání. Právě se nachází v situaci, kdy se pohádal se svou do té doby nekriticky zbožňovanou dcerou Šimonou, aby ji na věky věků zavrhnul coby nehodnou dceru poté, co se odvážila postavit se proti němu na stranu svého chotě, což prý Talmud výslovně zakazuje. Že to bylo v souboji o šuplík na šroubečky ve společný podzemní dílně

jejich baráku na dějvickém funkcionalistickém sídlišti zvaným Baba, je jiná věc, i když taky důležitá.

Bohužel následky, který měla tahle zdánlivě banální bitva pro vztah s jeho ženou Naděždou, byly strašlivý.

Po mírně hysterickým odchodu do sebevyhnanství, což je zvláštní odrůda trestu, kterej má fungovat na obě strany, milostivý osud Štěpána zavál do sice strašidelného, ale jinak malebného domu U Usherů, v samotném lůně Ořechovky, kde si v pohodě užívá v samotě své undergroundový mansardy a přes údolí Evropský ulice se pomyslně dívá na ten dům, ve kterém žijou všichni ostatní kromě něj.

Nadále nepracuje, což je u něj spíš stav setrvalej než náhodnej, ale vzhledem k tomu, že má za co žít a z čeho platit činži, tak je vlastně za vodou. Míra návyku na toxický substance je nenulová, ale nešťou-
rám se v tom.

Naši historickou sestavu doplňuje Dušan, nukleární fyzik, právník, ekonom, myslitel, ďáblův advokát a přední budovatel kapitalismu v Čechách, autor mnoha povedených dcer, z nichž jedna by se klidně po indiánsku mohla jmenovat Kupónová Privatizace. Je na tom sice úplně jinak, ale v podstatě stejně. Se svou druhou exmanželkou Haničkou se rozved a momentálně žije sám na královské Vinohradech, v rusko-židovském ghettu, kterému jsme dali krycí jméno Dvořák. Metr čtvereční tu stojí víc než roční průměrná plat, ale na druhou stranu je třeba říct, že těch metrů pro jednoho vlka samotáře není potřeba zas tak moc, aby si to náš kamarád nemohl dovolit a ještě mu něco málo nezbylo na útratu.

Nedávno absolvoval výměnu kyčelního kloubu, což je taková móda, kterou na Pražským hradě zavedl jeho kámoš Velekněz, ale Dušana, kterej miluje synergii všeho druhu, nenapadlo nic jiného, než to doprovodit substitucí chrupu na dolní i horní čelisti u dentisty, kterej se fakt jmenuje křestním jménem Sámer. Jinak je ovšem stále při síle jakož i intelektuální potenci a pravidelně oslňuje studentky na elitní pražské ekonomické škole, což mu dodává tu správnou chuť do

života, i když zrovna fouká. Společně sledujeme osudy Velekněže a jeho boje s nenapravitelným lidstvem, vzájemně to konzultujeme, a pokud jednou budou z nějakého důvodu i tyhle telefonáty zveřejněný, tak se dozvíte, jak to všechno bylo doopravdy.

Já žiju pořád v původní formaci s Bludimírou v naší třípatrový montovaný vilce v Řevnicích a můj soukromej život je momentálně takovej rozkodrcanej, i když možná nejen momentálně. On vlastně celej svět je takovej divokej, muslimové proti křesťanům, Číňani proti Japoncům, chytrý proti blbejm, Jih proti Severu, Slavie s Plzní, prostě všude se to řeže bez bázně a hany.

Ten svět se totiž v kravskou piču obrací, jak říkával můj spolužák Geisler, a teď má bejt navíc ještě konec světa! Už 21. prosince, ani Ježíška nám snad nedopřejou, ale vypadá to spíš, jako by chtěli lidi trošku postrašit, aby se náhodou nenudili a nepřemejšleli o něčem důležitějším. Navíc nás čekaj první přímý prezidentský volby v dějinách tyhle země a ty budou nejspíš taky vypadat jako konec světa.

A aby toho nebylo málo, tak se nám už hezkejch pár let zase spojujou proletáři všech zemí světa, tentokrát pro změnu ve jménu kapitalismu, konzumu a mamonu. A co hůř, v poslední době to fakt začíná vypadat, že jim to vyjde. A zase budeme muset poslouchat řeči o přátelství mezi národy a o tom, jak to jinde dělaj líp a pokud to nebudeme dělat jako oni, tak na to šeredně doplatíme. Už zase vyvěšujeme dvě vlajky a už zase to děláme dobrovolně. A kdyby si někdo náhodou chtěl stěžovat, tak je třeba dodat, že varovaný jsme byli a ne že ne. Woody Allen už dávno řek, že by nikdy nevstoupil do klubu, kterej by akceptoval za člena někoho, jako je on. Což mi vždycky přišlo vtipný, ale teprve teď vím, jak je to pravdivý.

Pravda je prostě taková, že celej tenhle úžasnej, doposud skvěle fungující, veskrze blahodárnej systém, na kterej jsme slintali přes železnou oponu při poslechu štvavejch vysílaček, v blažený nevědomosti a s chutí do práce, jde do prdele. Právě tady a teď. Otázkou už jenom zůstává, jak dlouho to bude trvat, než se tam dostane, a jak ta

prdel vypadá. Evropa je na kolenou a Velekněz nemá do čeho píchnout, říkává Dušan a dělá se u toho zajímavej.

No a zatímco Terry ve vánici na Manhattanu maluje Wall Street v barvách Batmanových a prožívá zkušenost dělnický třídy na plný pecky, tenhle Velekněz, kterej je shodou okolností našim prezidentem, pořádá v útrobách zatraceně dobře vytopenýho Pražskýho hradu mejdan, protože je státní svátek.

Tahle tradice vždycky začíná příchodem do Španělskýho sálu, kde pijeme Bohemku a já do bezvědomí žeru oříšky, protože začínám mít hlad a raut ještě není zahájen, a k tomu za projekci sledujeme předávání všech těch cen a řádů, který se v tenhle velkej den udělují hned vedle ve Vladislavským sále.

Kolem toho bejvá vždycky celá řada dohadů, kdo to má dostat a kdo ne, ale každopádně se tam vždycky vyznamenává spousta zaslužilejch vězňů, doktorů, vědců a umělců. Letos jsou na řadě dva chlapíci, který v mým životě něco znamenali.

Když krátce po příjezdu ruskejch tanků oficiálně skončilo tzv. Pražský jaro, ta komunistická fraška s blbým koncem, chystal jsem se do prvního ročníku studií anglistiky a sinologie na dnešním Palachově náměstí, v tom baráku mezi Umprum a Rudolfinem. A právě v těch nelehkejch dobách, kdy tam kralovala paní Jarmila, kterou kdysi miloval Škvorecký a jejíž stejnojmenná dcera měla sehrát dost důležitou roli v kdejakým našem životě, se na scéně objevil odborný asistent Martin.

Hned na prvním cvičení jsem se dozvěděl, že sloveso „dip“ má minimálně dva významy, a to jednak v automobilovém idiomu „dip your lights“ neboli „sklopte dálkáče“, ale že co čert nechtěl, to může bejt taky „dip“, když nějakou věc strčíme třeba do jogurtový omáčky. Dneska na internetu najdete asi 35 významů toho slova a někomu to možná přijde jako docela zbytečná informace, ale já najednou prostě viděl někoho, kdo se právě vrátil ze Států, ještě nedávno sklápěl dálkáče na osmiproudý dálnici, aby pak večer hltal dipy na nějaký newyorský super party. V tomhle světě jsem chtěl žít, ale to už víte.

Emiliano je zase nejlepší pianista naší generace, kteréj ten velkej, úžasnej a hlavně americkej svět poznal taky. V milosrdnejch dávkách nám ho celý ty léta zprostředkovával, abysme přežili tu bídu, a když jsme za chroptícího totáče natáčeli první vinylový album *Žlutýho psa*, bez okolků vystříhnul ve studiu Smetanovýho divadla sólo do *Call Me The Breeze* a tomuhle výkonu se nakonec dostalo pochvaly z úst toho nejpovolanějšího, borce jménem Chuck Leavell, majitele farmy na výrobu stromů někde v Alabamě a zakládajícího člena proklatý jižanský legendy zvaný Allman Brothers Band. „Dobrý laufy, ty vole,“ řekl tehdy Chuck.

Když jsou oříšky sežrány, vydáváme se ke dveřím, který nás spojujou s Vladislavským sálem, a všichni čekáme na Velekněze, až vyleze z toho kamrlíku, kde si právě připíjí s Livií nejspíš tou samou Bohemkou jako my, a posléze zahájí mejdan.

Tohle bejvá vždycky nejzábavnější část večera, klasická improvizace, kdy už je lehounce upito, oficiality jsou za náma a jde se pařit, ale tentokrát je to fakt bomba. Protože na tom stupínku, odkud se hovoří k nám, dvořanům, totiž nestojí jen Velekněz s Livií jako vždycky, ale je tam s nima i pan Václav s Dášou! Jo, ten pan Václav, co Veleknězovi nikdy nemoh přijít na jméno, a von jemu taky ne. Arcirivalové a úhlavní oponenti, který si kradli revoluce, ideály a bůhvíco ještě, a teď jako by spolu stáli někde na tom revolučním balkonu Melantrichu na Václaváku, kde se nemusí říkat skoro nic, protože lidi jásaj i bez toho. Je to kompletní, kruh se jakoby uzavírá a my jenom kroutíme hlavama.

„Tohle ho muselo stát hodně,“ stríkně mi přes rameno Dušan trochu jedu do žil a těžko říct, co tím myslí. Jestli myslí to sebezapření, který musel Velekněz absolvovat, aby dal takhle vyniknout svému předchůdci a erbovnímu nepříteli, nebo jestli mu naopak musel něco velkého slíbit, aby ho tento poctil svou přítomností.

A zatímco my si to užíváme, debužirujeme a oslavujeme kapitalismus, v Njujáci se proti němu demonstruje, žádá se zdanění bohatějch, mír

a poctivá vláda pro všechny. Lid žádá víc akčních výborů z řad studentů a těch správných aktivistů, který by dohlíželi na velký korporace. Sociální sítě jsou vše, tradiční demokracie s drahejšma volebníma kampaněma je zbytečná. Jeden by tomu skoro uvěřil. Wall Street je pod symbolickou okupací anarchistů a kousek hned vedle Terry maluje Batmana. Njujác zasáhla obrovská sněhová bouře, je Halloween a celý jako by to psal Dickens.

Zdar soudruhu,
dneska má můj kabát jakoby asfaltovej nátěr, protože strašně foukalo a tu barvu mám snad všude. Malovali jsme na Wall Streetu kousek od toho místa, kde jsou ty velký protesty. Je to slušnej oddíl bojovníků a já jim zpívám Franka, abych jim dodala sílu.

Úplně ji vidím jako eventuální součást tý historický fresky, zosobněnou revoluci, jak se zbraní v ruce a blůzkou rozhalenou burcuje lid na pařížskejch barikádách. Ale protože je to Terry proletářka, tak u toho musí ještě tvrdě makat, v podmínkách, který by u našich odborářů teda neprošly!

Taky jsem dneska malovala samotnýho Netopýra. Venku byla tak strašná zima, že jsem musela jít na konci šichty do Starbucks se přezout, přidat pár vrstev špinavejch hadrů a prožít si ten pocit, jakěj maj somráci, když si sednou do rohu a prohrabujou se svejma papírovejšma taškama a všichni se na ně koukaj. Život je zajímavěj, že jo?

Pátek 10. 11.

Tehdy ve Vermontu jsem u Terry v ateliéru viděl obraz anděla, kterej se mi na první pohled líbil, protože z něj vyzařovala taková zvláštní